

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

УДК 311.231.3:332.1–043.86

DOI: 10.5281/zenodo.3245135

СТОЛЕТОВА І.Г.,
МАНЦУРОВА А.М.

Методологічні засади статистичного оцінювання регіонального розвитку у США та країнах ЄС за допомогою контекст-індикаторів

Предмет дослідження – системи показників, які використовуються для оцінки їх впливу на територіальний розвиток.

Метою написання *статті* є визначення основних факторів, що впливають на зміну структури економіки різних за масштабом територій, процесів, які характеризують зміну диспропорцій та їх динаміку, класифікації регіонів за рівнем розвитку та структуризація цих факторів у в систему показників.

Методологія проведення роботи – на основі системного підходу визначено фактори, що впливають на зміну структури економіки різних за масштабом територій. З використанням методів статистичного аналізу визначено тенденції використання системи показників на різних рівнях економічної концентрації, доходів населення, безробіття та стандартів життя. Запропоновано підходи щодо зв'язку показників економічного розвитку із аспектами соціального прогресу.

Результати роботи – здійснено оцінку використання контекст-індикаторів та визначено вплив факторів, що ускладнюють досягнення поставлених цілей та вимагають появу загальновизнаної системи нових показників, що якісно змінюють підходи до оцінки як розвитку країн та їх регіонів, так і виміру диспропорцій між ними.

Висновки – дослідження доводять, що в якості контекст-індикаторів використовуються практично всі статистичні показники, що застосовуються для порівнянь розвитку країн чи регіонів, або при відповідних порівняннях, як у наукових дослідженнях, так і у документах Єврокомісії.

Ключові слова: регіональний розвиток, контекст-індикатори, програмні індикатори, система індикаторів.

СТОЛЕТОВА І.Г.,
МАНЦУРОВА А.М.

Методологические основы статистического оценивания регионального развития в США и странах ЕС с помощью контекст-индикаторов

Предмет исследования – системы показателей, которые используются для оценки их влияния регионального развития.

Целью написания **статьи** является определение основных факторов, которые влияют на изменение структуры экономики различных по масштабу территорий, процессов, которые характеризуют изменение диспропорций и их динамику, классификации регионов по уровню развития, а также структуризация этих факторов в систему показателей.

Методология проведения работы – на основании системного подхода определены факторы, влияющие на изменение структуры экономики разных по масштабу территорий. Используя методы статистического анализа, определены тенденции использования системы показателей на различных уровнях экономической концентрации, доходов населения, безработицы и стандартов жизни. Предложены подходы относительно экономического развития с аспектами социального прогресса.

Результаты работы – проведена оценка использования контекст–индикаторов и определено влияние факторов, затрудняющих достижение поставленных целей и требующих появления общепризнанной системы новых показателей, которые качественно изменяют подходы к оценке как развития стран и их регионов, так и оценке диспропорций между ними.

Выводы – исследования доказывают, что в качестве контекст–индикаторов используются практически все статистические показатели, применяемые для сравнений развития стран или регионов, или при соответствующих сравнениях, как в научных исследованиях, так и в документах Еврокомиссии.

Ключевые слова: региональное развитие, контекст–индикаторы, программные индикаторы, система индикаторов.

STOLIETOVA I.G.,
MANTSUROVA A.M.

Methodological bases of statistical evaluation of regional development in the USA and EU countries using context indicators

The subject of the study is systems of indexes that are used to assess their impact on regional development.

The purpose of the article is determination of basic factors, that influence on the change of structure of economy different on scale of territories, the processes that characterize the change in disproportions and their dynamics, the classification of regions by level of development, and the structuring of these factors into a system of indicators.

Methodology of the work – on the basis of a systematic approach, factors that affect the change in the structure of economics of different territories are determined. Using the methods of statistical analysis, identified trends in the use of a system of indicators at various levels of economic concentration, income, unemployment and living standards. The proposed approaches to economic development with aspects of social progress.

The results of the work – an assessment of the use of context indicators was carried out and the influence of factors hindering the achievement of the goals and requiring the emergence of a generally accepted system of new indicators, which will qualitatively change the approaches to assessing the development of countries and their regions, as well as assessing disparities between them

Conclusions studies show that almost all statistical indicators used for comparisons between countries or regions or comparative comparisons, both in scientific studies and in European Commission documents, are used as contextual indicators.

Keywords: regional development, context indicators, program indicators, system of indicators.

Постановка проблеми. роль регіональної політики в країнах ЄС все більше зростає, перш за все, під впливом територіальних розширень ЄС (найчастіше за рахунок менш розвинених європейських держав)

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам регіонального розвитку та формування системи показників щодо його оцінювання присвятили свої дослідження такі вчені, як В.Ф. Беседін, Я.А. Жаліло, М.З. Згуровський,

І.Г. Манцуров, В.П. Павленко, С.А. Романюк, Б.М. Щукін та інші.

Виклад основного матеріалу. З метою міжрегіональних порівнянь кількісних та якісних оцінок розвитку, визначення основних факторів, що впливають на зміну структури економіки різних за масштабом територій, процесів, які характеризують зміну диспропорцій та їх динаміку, класифікації регіонів за рівнем розвитку, використовуються різноманітні показники.

Слід відзначити, що з розвитком регіональної економіки, як науки, кількість цих показників та їх структуризація у певні системи розширюється.

На це впливають сучасні теоретичні моделі регіонального розвитку, які досліджують вплив таких ендогенних факторів розвитку, як інфраструктура, освіта, інновації, економія від агломерації. Зокрема, регіони з низьким рівнем освіти робочої сили (низькою часткою економічно активного населення, що має базову вищу освіту), економічно слабкіші за тих, у кого цей рівень вищий. Рівень освіти робочої сили має сильний вплив на регіональний розвиток як прямий, так і опосередкований, через більший рівень створення інновацій. Обсяг інвестицій у дослідницькі розробки також значно більший у високо розвинутих регіонах, а інновації впливають насамперед на локальний розвиток території. Інфраструктура є необхідною умовою регіонального розвитку і підсилює його при одночасній наявності достатнього людського капіталу, а також інновацій. Концентрація економічної активності, підвищення щільності капіталу, населення має значення при формуванні умов економії від агломерації, і є ознакою більш розвинутих регіонів.

Ці та інші чинники трансформуються у різні системи показників, що використовуються з метою оцінки їх впливу на територіальний розвиток.

У співставленнях, які здійснюються в різних розвинутих країнах, об'єднаннями цих країн, а також міжнародними організаціями, використовуються різні системи показників (або індикаторів) для порівнянь як на рівні країн, так і у міжрегіональних співставленнях. Загалом їх поділяють на дві групи – так звані «контекст-індикатори» і «програмні індикатори». За визначенням ОЕСР різниця між цими групами полягає у тому, що на перші суттєвий вплив мають екзогенні для регіональних програм, стратегій та політики фактори.

Контекст-індикатори забезпечують інформацію про оточуюче середовище, в якому регіональ-

на політика має здійснюватися. Друга група індикаторів безпосередньо асоціюється з реалізацією регіональної політики [1]. У Європейському Союзі розрізняють чотири групи індикаторів: контекст-індикатори визначаються як дані, які забезпечують просту та доступну інформацію і використовуються з метою порівнянь в будь-якому контексті, надають інформацію про ситуацію та її еволюцію в країні, або на території (в регіоні). Ці індикатори використовуються в ЄС з метою визначення територій, які підпадають під умови надання допомоги. Окрім того, виділяється ще три групи:

- програмні індикатори, які деталізують ресурси, реалізацію, результати (програми) і, якщо це можливо, вплив на поточну діяльність;

- індикатори оцінки, які на додаток до критеріїв оцінки, дозволяють дати оцінку про важливість програм, її відповідність, ефективність та результативність;

- індикатори моніторингу, які включені у моніторингову систему програм і іноді використовуються для оцінки реалізації програм [2].

Європейська Комісія використовує такі контекст-індикатори:

- економічні індикатори – GDP, економічне зростання, платіжний баланс;

- соціальні індикатори – населення, безробіття, рівень освіти, охорона здоров'я;

- індикатори надання населенню послуг: освіта, охорона здоров'я, питна вода, електроенергія.

Проте, дослідження доводять, що в якості контекст-індикаторів використовуються практично всі статистичні показники, що застосовуються для порівнянь розвитку країн чи регіонів, або при відповідних порівняннях, як у наукових дослідженнях, так і у документах Єврокомісії. Контекст-індикатори використовуються також і при підготовці будь-яких планових документів. У цьому випадку вони слугують базовими показниками, з якими порівнюється у подальшому результат виконання програм, стратегій, планів чи інших політичних рішень.

Контекст-індикатори очевидно мають відповідати загальним критеріям можливості їх використання, а саме:

- релевантності – відповідати цілям використання;

- чутливості – із достатньою мірою кількісно відображати вимір змін, що відбулися;

- практичності – чітко інтерпретувати процес, що аналізується, не вимагати значних витрат, бути конкретними, візуальними та доказовими.

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Контекст-індикатори використовуються також міжнародними організаціями. Зокрема, ООН для Цілей Тисячоліття застосовує 48 контекст-індикаторів по більш, ніж 200 країнам світу. В цілому в ООН постійно підтримується приблизно 200 контекст-індикаторів, що характеризують різні аспекти розвитку країн [3].

Різні системи контекст-індикаторів розроблені Світовим Банком, ОЕСР, які дають можливість здійснювати міжрегіональні порівняння на різних територіальних рівнях.

Слід зауважити, що в умовах України в наукових дослідженнях та політичній практиці нерідко різниця між контекст-індикаторами та програмними індикаторами не проводиться чіткого розмежування.

Як правило, аналізуючи соціально-економічні показники, органи влади позитивну їх динаміку (зростання ВВП, ВРП, обсягів експорту, показників промисловості, сільськогосподарського виробництва, зростання кількості зайнятих, створення робочих місць тощо) асоціюють з результатами політики, хоча такі узагальнені оцінки не зовсім коректні.

Це, зокрема, стосується оцінки діяльності місцевих органів виконавчої влади, які здійснюються за контекст індикаторами, а не за впливом прийнятих ними управлінських рішень.

Такі показники можуть розглядатися, як програмні індикатори, і, відповідно, певним чином відображати управлінські зусилля лише у випадку, коли вони є результатом виконання конкретних державних програм і встановлений зв'язок між випуском та результатом впливу на нього місцевих органів виконавчої влади.

Використовувати у якості оцінки діяльності державних чи місцевих органів влади контекст індикатори некоректно, оскільки, вони є результатом дії багатьох екзогенних факторів, а не тільки органів влади.

В розвинутих країнах світу намагаються віднайти зв'язок між здійснюваною політикою та її результатами, одночасно визнаючи, що це достатньо складний багатовимірний процес, який не завжди має пряму кореляцію.

На наш погляд, різноманітні індикатори, що характеризують диспропорції у територіальному розвитку і використовуються у порівняннях переважною більшістю дослідників, можна згрупувати у три блоки: показники, що характеризують нерівності в економічній сфері, просторові дис-

пропорції у стандартах життя і соціальна нерівність. Найбільш показовою демонстрацією такого підходу є дослідження, які були виконані на прикладі країн ЄС та США [5;6].

Згідно отриманих оцінок, в США три штати – Каліфорнія, Нью-Йорк і Техас виробили 21% національного ВВП у 2005 році. В цих трьох штатах проживають 19,8% населення країни, проте вони складають тільки 12,8% території країни. Між тим, 10 субнаціональних регіонів ЄС, виробили у 2005 році 20,5% ВВП ЄС-15. В цих регіонах проживає 16,9% населення ЄС-15, і вони займають лише 8% її території. Таким чином, в обох випадках економічна діяльність та населення концентровані. Проте просторова нерівність виробництва і населення вища в США, ніж в ЄС-15. Коефіцієнт Джині для просторової нерівності ВВП склав 0,53 для США і 0,41 для ЄС-15. Для населення коефіцієнти були 0,54 і 0,32 відповідно. Для субнаціональних регіонів в США і ЄС 15 числа змінюються, проте висновок той же самий.

Країни ЄС мають більшу нерівність в доходах на душу населення та рівнях зайнятості – двох загальних індикаторах, що визначають індивідуальні стандарти життя у високо розвинутих країнах. ВВП на душу населення, наприклад, показав більшу варіацію серед регіонів ЄС, ніж вона була серед штатів США у 2005 році. Хоча виробництво більш сконцентровано географічно в США, населення також більш концентрується там, де є виробництво, таким чином ВВП на душу населення різниться менше. Теж стосується рівня зайнятості. В США, штати з найвищим рівнем безробіття у 2007 році (Мічиган) мав рівень безробіття 7,2%. Водночас у ЄС-15 у 2006 році рівень безробіття був 8,1%. Тому меншою просторова нерівність у стандартах життя була в США.

У той час, коли нерівність у стандартах життя більша в ЄС-15, ніж у США, зворотною є ситуація із соціальною нерівністю між індивідами. Протягом останніх двадцяти років коефіцієнт Джині для США дорівнював 0,40, порівняно з 0,33, 0,28, і 0,23 для Великобританії, Німеччини і Австрії відповідно.

Таким чином, використання цих груп показників демонструє різні рівні економічної концентрації, доходів населення, безробіття та стандартів життя.

В останні роки серед науковців та політиків активізувалися дискусії щодо пошуку нових показників, які б засвідчували широкий спектр оцінки результатів економічного розвитку країн.

У 2007 році Європейська комісія, Європарламент, ОЕСР, Римський клуб та Всесвітній фонд ди-кої природи у листопаді 2007 року вперше провели конференцію під гаслом «Окрім ВВП» (Beyond GDP), що започаткувала активні дослідження з ви-значення інших, крім ВВП індикаторів, які б вклю-чали соціальні та екологічні аспекти розвитку.

Широкий резонанс щодо необхідності визна-чення, крім ВВП, індикатору соціального виміру розвитку, отримав Звіт комісії під керівництвом лауреата Нобелівської премії відомого еконо-міста Д. Стігліца, створеної у 2008 році за ініці-ативою президента Французької Республіки про вимір ефективності економіки та соціального прогресу [7]. У 12 рекомендаціях цього звіту за-пропонована суттєва зміна засад державної ста-тистики у Франції та усього світу.

Комісією визнано, що хоча ВВП є основним показником оцінки економічної діяльності, про-те його недостатньо для виміру економічного до-бробуту. Тому необхідно більшу увагу приділяти виміру показників домогосподарств, які краще, ніж показники виробництва, відображають мо-нетарні складові їх добробуту.

З того часу статистичні органи Франції почали визначати показники скорегованого наявного доходу і фактичного споживання, які включають витрати, що безпосередньо покриваються з дер-жавного бюджету, таких, як видатки на охорону здоров'я, освіту, соціальний захист, тощо.

Опубліковані у виданні «Економі франсез» дані засвідчили суттєві зміни у міжнародних порівнян-нях у зв'язку з реалізацією рекомендацій комісії [8].

Так, по показнику ВВП на одну особу найбільш розвинуті європейські країни і Японія відстають на 25% від рівня США. А за показниками чисто-го скорегованого наявного доходу, що включає фактично отримані домашніми господарства-ми доходи та виділені на домогосподарства дер-жавні кошти на освіту, охорону здоров'я Франція знаходиться у кращому стані, ніж Німеччина, Іта-лія і Японія і на однаковому рівні з Великобрита-нією та Північною Ірландією.

Значно розширився перелік показників, за яки-ми здійснюються виміри диспропорцій у розвитку в країнах ЄС. З прийняттям Лісабонської Угоди у цілі єднання, окрім економічної та соціальної скла-дової, був доданий третій вимір – територіальне єднання, яке визначило ряд проблем, які заслу-говують на більшу увагу. Оскільки економічне та

соціальне єднання фокусуються більше на регі-ональних диспропорціях в конкурентоздатнос-ті і добробуту, територіальне єднання покликано посилити важливість доступу до послуг, сталого розвитку та територіальним дослідженням.

У 1997 році Амстердамська Угода запровади-ла територіальне єднання в частині доступу на-селення до послуг, які включають освіту, охорону здоров'я, а також комерційні, фінансові та послуги бізнесу. У віддалених та рідко населених регіо-нах фізична доступність стає важливим завдан-ням, яке вирішується через Інтернет – послуги, такі, як е-охорона здоров'я, е-освіта, е-уряду-вання, е-банківське обслуговування.

Захист навколишнього середовища, зміна клі-мату і відновлювана енергетика – всі ці сфери мають територіальний вимір, і тому також стають центром уваги територіального єднання.

З метою різнобічного аналізу територіального розвитку Евростат разом з національними ста-тистичними органами країн ЄС збільшив обсяг даних для аналізу розвитку територіального рів-ня NUTS 3, запровадив ґрид-моделі картогра-фічного відображення розвитку територій.

Розширення кола індикаторів, які характеризу-ють розвиток країн та регіонів ЄС в контексті кон-цепції «Окрім ВВП», продемонстрував п'ятий Звіт Європейської комісії ЄС «Інвестуючи у майбутнє Європи» [9], в якому, крім традиційних соціально економічних індикаторів розвитку територій, та-ких, як ВВП, ВВП на одну особу, обсяги внутрішньої та зовнішньої торгівлі, прямі іноземні інвестиції, трудова мобільність, інновації, рівень зайнятос-ті, людський капітал та рівень його освіти, дослі-дження, наука та новітні технології, продуктивність праці, транспортна інфраструктура, конкуренто-спроможність, з'явилися нові: доступ громадян до швидкісного електронного зв'язку, якість управ-лінських послуг, покращення добробуту і знижен-ня ізоляції (охоплює показники тривалості жит-тя, рівного доступу до медичного обслуговування, задоволеності громадян рівнем безпеки та спра-ведливості, умовами життя, рівнем можливос-ті реалізації громадянами своїх здібностей, рівень доступу до послуг), доходи, бідність та зубожіння, ризик низьких доходів, абсолютна бідність, тощо.

У звіті також зроблені перші розрахунки нових індикаторів, запропонованих ООН – індексу люд-ського розвитку (HDI) та індексу людської біднос-ті (HPI). Для отримання більш достовірних даних

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

щодо диспропорцій у показниках людського розвитку всередині ЄС, був розрахований регіональний HDI, який включає тривалість здорового життя (healthy life expectancy), приведений чистий доход домогосподарств, а також отримання початкової та вищої освіти для населення у віці 25 – 64 роки. Цей індикатор менше кореспондується з ВВП.

В результаті серед 10 найбільш розвинутих європейських регіонів, що включають 5 з Великобританії, столичні регіони Швеції та Франції і два регіони, що оточують Брюссель, тільки в трьох високий показник HDI співпав з високим показником ВВП на одну особу. З 10 регіонів з низьким показником HDI (7 в Румунії та 3 в Болгарії) половина опинилася також в числі тих, ВВП на одну особу в яких найнижча по ЄС.

Розрахований індекс HPI також продемонстрував неочікувані для дослідників і політиків результати: найвищий рівень бідності за цим вимірюванням зафіксовано в Португалії, Південній Іспанії, Південній Італії та Греції. Найнижчі показники HPI виявилися як серед високо розвинутих країн ЄС, так і в середньо та менш розвинутих – Швеції, Німеччині, Словенії, Чеській Республіці і Словаччині.

Здійснені розрахунки засвідчили слабку кореляцію показників двох індексів по різних регіонах з традиційним уявленням про розвинуті або слабо розвинуті території при застосуванні показника ВВП на одну особу. Одна з основних причин такої невідповідності, як зазначено у Звіті, полягає в тому, що HDI базується на середніх показниках на одну особу в абсолютному вимірі доходу (чистий приведений доход домогосподарства), а HPI включає відносні показники (частка населення з нижньою межею рівня національної бідності). Відповідно, регіон з нерівномірним розподілом високих доходів може мати як показник високого середнього рівня людського розвитку, так і високого рівня бідності. Регіон з низьким доходом, але з відносно рівномірним його розподілом матиме низький HDI та низький HPI.

Таким чином, дискусійність пропонованих підходів до більш чіткого зв'язку показників економічного розвитку із аспектами соціального прогресу не дозволяє стверджувати про появу загально-визнаної системи нових показників, які б якісно змінювали підходи до оцінки як розвитку країн та їх регіонів, так і виміру диспропорцій між ними.

Тим не менш, з урахуванням впливу глобалізації на регіональний розвиток, сучасних тео-

ретичних моделей, пов'язаних із дослідженням впливу відкритої економіки на регіональний розвиток, до традиційної системи показників (ВВП, ВВП на одну особу, ВВП на одного працюючого, рівень зайнятості, рівень безробіття, рівень доходів населення, рівень споживання населення), що характеризують розвиток (потенціал розвитку) території, на наш погляд, актуальним для постійного аналізу та використання при формуванні регіональної політики держави доцільно додати ті, що стосуються розвитку людського капіталу (частка населення з неповною середньою освітою, базою вищою освітою, частка зайнятих з вищою освітою, частка населення з доступом до швидкісного Інтернету); розвитку інновацій, досліджень (частка витрат на наукові та дослідницькі роботи у ВВП (ВРП), кількість патентів, кількість зайнятих у високотехнологічних сферах економіки); обсяг інвестицій у високі технології; економічна концентрація (рівень економічної концентрації, індекс урбанізації, рівень агломерації, рівень трудової мобільності, економічна щільність, щільність населення).

Окрім того, слід зазначити появу низки показників, які є узагальненням опитувань населення, у першу чергу, щодо їх оцінки задоволення власним рівнем добробуту. Найбільш активно вони застосовуються у країнах ЄС. Викликано це тим, що незважаючи на значні фінансові ресурси, які використовуються для посилення соціального єднання, подолання відчуженості громадян ЄС, диспропорції у рівнях життя у різних країнах Спільноти все більше викликають незадоволення.

На регіональному рівні значна асиметрія рівня зайнятості, як і рівня показника, що характеризує рівень ризику стати бідним, притаманна навіть відносно успішним щодо розвитку регіонам. Внутрішньорегіональні диспропорції в доходах мають тенденцію підвищуватися порівняно із міжрегіональними. У той же час, виклики глобалізації, інфляція, посилені наслідками кризи, підвищують скепсис громадян ЄС щодо можливості отримання реального захисту від загальноєвропейських структур [10].

За таких обставин шукаються шляхи отримання повноцінної та достовірної інформації на регіональному рівні, зокрема формування такої системи індикаторів, яка:

- дозволила б точно визначити сутність проблем соціальної відчуженості;

– мала б достатньо чітку нормативну інтерпретацію;

– була достовірною та статистично обчислюваною;

– мала відношення до політики інтервенцій, а не предметом маніпуляцій;

– була б прийнятною для перевірки.

Одночасно наголошується на значному розширенні можливостей оцінки соціальних проблем на субрегіональному рівні, у тому числі через залучення незалежних дослідників і громадськості [11].

Зокрема, були здійснені опитування жителів європейських столиць та декількох інших європейських міст щодо їх оцінки за сімома показниками: задоволення якістю управління містом, відчуття безпеки, можливість знайти роботу, якість повітря, якість роботи громадського транспорту, витрати на утримання і доступність житла, відношення до мігрантів. Серед міст з найнижчими інтегрованими показниками опинилися Афіни (по безпеці життя, якості повітря, відношенню до іноземців, утримання житла, можливостями знайти роботу), Будапешт (за показниками якості міського управління, якості повітря, можливостями знайти роботу, безпеці, вартості житла), Палермо (робота громадського транспорту, якість повітря, можливості працевлаштування, якості управління містом). Найкращим за усіма показниками виявилось м. Гронінген (Нідерланди).[12].

Подібні оцінки через опитування населення щодо ефективності реалізації різних сфер державної політики доцільно запроваджувати і в Україні, що дасть можливість більш об'єктивно визначати їх територіальні наслідки, спільні дії центральних та місцевих органів щодо вирішення проблем регіонального та місцевого розвитку.

Список використаних джерел

1. Governing Regional Development Policy. The use of Performance Indicators. OECD. Paris, OECD Publishing, 2009. – 196 p.

2. Context Indicators [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://ec.europa.eu/europeaid/evaluation/methodology/examples/too_ind_res_en.pdf

3. Human Development Reports. Getting and using the data. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://hdr.undp.org/en/statistics/data/>

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 9 червня 2011 р. № 650 «Про запровадження проведення оцінки результатів діяльності Ради міністрів Ав-

тономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій». [Електронний ресурс] – Режим доступу zakon4.rada.gov.ua/laws/show/650-2011

5. Puga, D. 2002. 'European Regional Policies in Light of Recent Location Theories' Journal of Economic Geography 2 (4). – P. 373–406.

6. Burkey, Mark L. 2006/ 'Gini Coefficients for the Census'. North Carolina A&T State University, Department of Economics and Transportation – Logistics, Greensboro, NC.

7. Commission on the Measurement of Economic Performance and Social Progress. Official website. [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.stiglitz-sen-fitoussi.fr/en/index.htm

8. D. Blanchet, M. Clerc and Gaini, «Les preconisations du rapport Stiglitz-Sen-Fitoussi: quelques illustrations». Insee References, L'économie française, 2010 edition.

9. Investing in Europe's future. Fifth report on economic, social and territorial cohesion. Report from the Commission. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2010 298 p.

10. Marlier, E., Atkinson, A.B., Cantillon, B. and Nolan, B. 2007 The EU and Social Inclusion. Facing the Challenges, Bristol, The Policy Press.

11. OECD Better Life Initiative: Measuring Well-Being and Progress. [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.oecd.org/progress

12. Urban Audit Perception Survey [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.urbanaudit.org>

References

1. Governing Regional Development Policy. The use of Performance Indicators. OECD. Paris, OECD Publishing, 2009. – 196 p.

2. Context Indicators [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu: http://ec.europa.eu/europeaid/evaluation/methodology/examples/too_ind_res_en.pdf

3. Human Development Reports. Getting and using the data. [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu: <http://hdr.undp.org/en/statistics/data/>

4. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 9 chervnia 2011 r. № 650 «Pro zaprovadzhennia provedennia otsinky rezultativ diialnosti Rady ministriv Avtonomnoi Respubliky Krym, oblasnykh, Kyivskoi ta sevastopolskoi miskykh derzhavnykh administratsii». [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu zakon4.rada.gov.ua/laws/show/650-2011

5. Puga, D. 2002. 'European Regional Policies in Light of Recent Location Theories'. Journal of Economic Geography 2 (4). – P. 373–406.

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

6. Burkey, Mark L. 2006. 'Gini Coefficients for the Census'. North Carolina A&T State University, Department of Economics and Transportation – Logistics, Greensboro, NC.

7. Commission on the Measurement of Economic Performance and Social Progress. Official website. [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu: www.stiglitz-sen-fitoussi.fr/en/index.htm

8. D. Blanchet, M. Clerc and Gaini, «Les preconisations du rapport Stiglitz–Sen–Fitoussi: quelques illustrations». Insee References, L'économie française, 2010 edition.

9. Investing in Europe's future. Fifth report on economic, social and territorial cohesion. Report from the Commission. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2010 298 p.

10. Marlier, E., Atkinson, A.B., Cantillon, B. and Nolan, B. 2007 The EU and Social Inclusion. Facing the Challenges, Bristol, The Policy Press.

11. OECD Better Life Initiative: Measuring Well-Being and Progress. [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu: www.oecd.org/progress

12. Urban Audit Perception Survey [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu: <http://www.urbanaudit.org>

Дані про авторів

Столетова Ірина Геннадіївна,

старший викладач кафедри статистики, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
e-mail: stoletova.iryana@gmail.com

Манцурова Аліса Миколаївна,

аспірант кафедри статистики, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

e-mail: alicets@ukr.net

Данные об авторах

Столетова Ирина Геннадиевна,

старший преподаватель кафедры статистики, Киевский национальный экономический университет имени Вадима Гетьмана

e-mail: stoletova.iryana@gmail.com

Манцурова Аліса Миколаївна,

аспірант кафедри статистики, Киевский национальный экономический университет имени Вадима Гетьмана

e-mail: alicets@ukr.net

Data about the authors

Iryna Stolietova,

Senior Lecturer of Department the of Statistics, Kiev National Economic University named after V. Hetyman

e-mail: stoletova.iryana@gmail.com

Alice Mantsurova,

Postgraduate (PG) student of Department the of Statistics, Kiev National Economic University named after V. Hetyman

e-mail: alicets@ukr.net